

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

TEKST PROPONOWANY
PRZEZ RADE

POPRAWKI
PARLAMENTU

6. *Każdy może zwrócić się do organu z wnioskiem dotyczącym ochrony swoich praw i wolności w zakresie przetwarzania danych osobowych.*

Zainteresowanego powiadamia się o czynnościach podjętych w związku z jego wnioskiem.

7. *Komisja powiadamia organ o działaniach podjętych w związku z jego opiniami i zaleceniami. W tym celu sporządza sprawozdanie, które jest również przekazywane Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Sprawozdanie to jest publikowane.*

8. *Organ sporządza roczne sprawozdanie ze stanu ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych w ramach trzeciego filaru i przekazuje je Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji. Sprawozdanie to jest publikowane.*

Poprawka 31

Artykuł 4 g (nowy)

Art. 4g

Sprawozdania Europolu i Eurojustu

Europol i Eurojust przedkładają Parlamentowi Europejskiemu i Radzie roczne sprawozdanie.

P6_TA(2005)0218

Ochrona interesów finansowych Wspólnot i zwalczanie nadużyć finansowych

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich i zwalczania nadużyć finansowych (2004/2198(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje rezolucje do wcześniejszych rocznych sprawozdań Komisji i Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF),
- uwzględniając roczne sprawozdanie Komisji w sprawie ochrony finansowych interesów Wspólnot Europejskich i zwalczania nadużyć finansowych (COM(2004)0573) wraz z załącznikami (SEK(2004)1058, SEK(2004)1059),
- uwzględniając komunikat Komisji: ochrona finansowych interesów Wspólnot Europejskich, zwalczanie nadużyć finansowych, plan działań 2004-2005 (COM(2004)0544),
- uwzględniając sprawozdanie z działalności Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) za rok sprawozdawczy kończący się w czerwcu 2004⁽¹⁾,
- uwzględniając sprawozdanie z działalności OLAF-⁽²⁾ za okres sprawozdawczy czerwiec 2003 — lipiec 2004,

⁽¹⁾ http://europa.eu.int/comm/anti_fraud/reports/olaf/2003-2004/en2.pdf.

⁽²⁾ Dokument został przekazany sekretariatowi Komisji drogą elektroniczną w styczniu 2005 i jest dostępny w języku francuskim na stronie www.OLAF.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

- uwzględniając roczne sprawozdanie Europejskiego Trybunału Obrachunkowego za rok budżetowy 2003 ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 276 ust. 3 oraz art. 280 ust. 5 Traktatu WE,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej oraz opinie Komisji Rolnictwa i Komisji Rozwoju Regionalnego (A6-0151/2005),

Zakres zgłoszonych nieprawidłowości i nadużyć

1. stwierdza, że w roku 2003 w zakresie środków własnych, wydatków na rolnictwo i środków polityczno-strukturalnych Państwa Członkowskie zgłosiły nieprawidłowości i nadużycia finansowe w wysokości ok. 922 mln EUR; dane liczbowe, przekazane przez Państwa Członkowskie do Brukseli, można podzielić w sposób następujący:

- środki własne: 269, 9 mln EUR (w roku 2002: 341,9 mln EUR),
- gwarancja EAGFL: 169.7 mln EUR (w roku 2002: 198,1 mln EUR),
- środki polityczno-strukturalne: 482.2 mln EUR (w roku 2002: 614, 1 mln EUR);

2. stwierdza, że łączna wysokość zgłoszonych strat w roku 2002 wynosiła 1,15 mld EUR, a tym samym była wyższa niż w roku 2003; przypomina, że nie wolno przeceniać znaczenia tego rodzaju wahań wysokości strat z roku na rok, ponieważ może mieć na to wpływ wiele różnych czynników;

3. podkreśla jednak, że patrząc z perspektywy dłuższego okresu czasu wysokość strat podawanych w sprawozdaniu Europejskiego Funduszu Wyrównawczego i Gwarancyjnego na rzecz Rolnictwa (EFWiG) wyraźnie spada, podczas gdy w obszarze Funduszy Strukturalnych odnotowuje się ich silny wzrost; i tak na przykład podana przez EFWiG wysokość strat w roku 2000 wyniosła 474.6 mln EUR, natomiast w Funduszach Strukturalnych zaledwie 114.3 mln EUR; w międzyczasie nastąpiło nieomal dokładne odwrócenie proporcji w statystyce nadużyć w obu tych obszarach;

4. apeluje do Państw Członkowskich o podjęcie odpowiednich kroków mających na celu usprawnienie systemów kontroli i zarządzania funduszami strukturalnymi jak też zapewnienie, że ryzyko zaistnienia nadużyć finansowych jest znacznie zredukowane i że postanowienia rozporządzenia (WE) 1681/94 ⁽²⁾ są w pełni stosowane, szczególnie w odniesieniu do procedury terminowej, jasnej i pełnej notyfikacji;

5. stwierdza, że w okresie sprawozdawczym OLAF zanotował 637 nowych przypadków nadużyć finansowych, a skutki finansowe wszystkich przypadków, będących jeszcze 30 czerwca 2004 r. przedmiotem prowadzonych dochodzeń, oszacowane zostały na kwotę 1.37 mld EUR;

6. stwierdza ponadto, że wysokość strat wszystkich przypadków, dla których OLAF pod koniec swojego okresu sprawozdawczego (lipiec 2003-czerwiec 2004) wdrożył działania wtórne, osiągnęła kwotę 1.76 mld EUR ⁽³⁾;

7. stwierdza, że pod koniec okresu sprawozdawczego OLAF prowadzonych było 55 dochodzeń w nowych Państwach Członkowskich i w krajach kandydujących; dochodzenia te dotyczyły przede wszystkim sektorów pomocy zewnętrznej, papierosów i rolnictwa; podkreśla w związku z tym przydatność Systemu Koordynacji Działań Przeciwko Nadużyciom Finansowym;

8. wyraża ubolewanie z powodu dotychczasowej nieporównywalności sprawozdań Komisji i OLAF, z zadowoleniem wita zamiar zharmonizowania okresów sprawozdawczych;

⁽¹⁾ Dz.U. C 293 z 30.11.2004, str. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1681/94 z 11 lipca 1994 roku dotyczące nieprawidłowości oraz odzyskiwania kwot wypłaconych nieprawidłowo w związku z finansowaniem polityki strukturalnej i organizacją systemu informacji w tej dziedzinie (Dz.U. L 178 z 12.7.1994, str. 43).

⁽³⁾ Straty finansowe wszystkich przypadków zbadanych przez OLAF i poprzedzającą go organizację szacuje się na 5,34 mld EUR (patrz SEK(2004)1 370, załącznik II).

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

Odzyskiwanie środków wypłaconych w zawyżonej wysokości lub wypłaconych niesłusznie

9. przypomina, że w obszarach środków własnych, wydatków na rolnictwo i środków polityczno-strukturalnych należy łącznie ściągnąć z roku 2003 i lat poprzednich 3 mld EUR ⁽¹⁾;
10. opowiada się za uproszczeniem definicji typów oszustw i metod ich wykrywania; wzywa Komisję i OLAF do uzgodnienia podziału pracy w sektorze rolnictwa, dzięki któremu OLAF będzie w przyszłości odpowiadał za dochodzenia, natomiast odzyskiwanie utraconych środków budżetowych będzie leżało w gestii DG AGRI;
11. przypomina także o raporcie specjalnym nr 3/2004 Europejskiego Trybunału Obrachunkowego w sprawie odzyskania wypłat dokonanych niezgodnie z przepisami w ramach Wspólnej Polityki Rolnej ⁽²⁾: zgodnie z tym raportem w okresie między rokiem 1971 a wrześniem 2004 roku w sektorze tym zgłoszono nieprawidłowości na kwotę 3.1 mld EUR; 626 mln EUR (20,2 %) zostało ściągnięte od beneficjentów, 156 mln EUR (5 %) musiał ponieść EFWiG, a 144 mln EUR (4,6 %) obciąża Państwa Członkowskie; pozostaje jeszcze do ściągnięcia kwota 2.2 mld EUR (70 %);
12. podkreśla zasadniczą odpowiedzialność Państw Członkowskich za sprawne i skuteczne ściągnięcie utraconych środków budżetowych; wyraża ubolewanie, iż dotychczas Państwa Członkowskie w niewystarczającym stopniu wywiązują się z tej odpowiedzialności, zwłaszcza zaś z obowiązku pełnej sprawozdawczości wobec Komisji;
13. wyraża zadowolenie z pracy Specjalnej Grupy „Egzekucyjnej”, mającej za zadanie zajęcie się zaległymi należnościami w sektorze rolnictwa, która do marca 2005 r. powinna była zakończyć równo 4 000 przypadków; wyraża w związku z tym podziękowanie za raport specjalny nr 3/2004 Europejskiego Trybunału Obrachunkowego w sprawie odzyskania wypłat dokonanych niezgodnie z przepisami w ramach Wspólnej Polityki Rolnej;
14. pochwała postępy poczynione w międzyczasie przez Specjalną Grupę „Egzekucyjną”; stwierdzono, że z kwoty 2.18 mld EUR zablokowano w drodze postępowania sądowego kwotę 812 mln EUR, natomiast Państwa Członkowskie nie widzą możliwości odzyskania 247 mln EUR (np. w wyniku ogłoszenia upadłości); z powyższego wynika, że w chwili obecnej ściągnąć należałoby jeszcze 1.12 mld EUR;
15. wyraża zadowolenie, że dzięki konkretnemu zbadaniu poszczególnych przypadków można było zredukować kwotę należności z 1.12 mld EUR do 765 mln EUR (np. dzięki uniknięciu podwójnych zapisów);
16. stwierdza, że zgodnie z analizą Specjalnej Grupy „Egzekucyjnej” z wymienionych 765 mln EUR kwota 115 mln EUR powinna obciążyć EFWiG, natomiast kwota 650 mln EUR powinna obciążyć Państwa Członkowskie; o powyższym Państwa Członkowskie już zostały powiadomione na piśmie;
17. wyraża niezadowolenie, iż kraje, które zgłosiły nieprawidłowości powodujące największe straty finansowe (2003 r.: Hiszpania 112 367 457 EUR, Włochy 16 896 556 EUR oraz Francja 12 221 826 EUR) charakteryzują się także najniższą stopą ściągnięcia należności (2003 r.: Hiszpania 4,9 %, Włochy 13,9 % oraz Francja 15,6 %); w przypadku dopłat eksportowych Hiszpania odpowiada za niemal 50 % wielkości strat (2003 r.: 8 694 350 EUR z łącznej kwoty 17 514 557 EUR), odzyskała natomiast zaledwie 9,3 %;
18. wyraża nadzieję, iż utworzenie „Specjalnej Grupy” w roku 2003 w celu zbadania spraw sprzed 1999 roku pozwoli na rozwiązanie zaległych spraw;
19. przypomina ponownie o orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich ⁽³⁾, który w orzeczeniu z 11 października 1990 r. (sprawa C-34/89, Republika Włoska /Komisja) ⁽⁴⁾ przypomniał Państwom Członkowskim o przestrzeganiu ogólnego obowiązku staranności;

⁽¹⁾ Z „Case Management System” OLAF wynika, że w okresie 1999 -2004 odzyskano 100 mln EUR. Odpowiada to 1,87 % finansowych strat za cały ten okres, szacowanych na 5,34 mld EUR.

⁽²⁾ Dz.U. C 269 z 4.11.2004, str. 1.

⁽³⁾ Patrz ust. 22 rezolucji z 30 marca 2004 w sprawie ochrony finansowych interesów Wspólnot Europejskich i zwalczania nadużyć finansowych, sprawozdanie roczne 2002 (Dz.U. C 103 E z 29.4.2004 r., str. 435).

⁽⁴⁾ ECR 1990, I-3603.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

20. uważa, że nieściągnięcie nieregularnych płatności w ciągu czterech lat (poprzez działania administracyjne) względnie w ciągu ośmiu lat (na drodze sądowej) stanowi poważne naruszenie obowiązku staranności; dane państwo powinno być w takim przypadku zobowiązane do pokrycia kwoty zadłużenia we własnym zakresie; tym sposobem można będzie zachęcić Państwa Członkowskie do odpowiednio wczesnego przejęcia odpowiedzialności i aktywnej likwidacji błędów; tego rodzaju postępowanie ułatwiłoby również pracę Komisji, odpowiedzialnej wobec Parlamentu; z zadowoleniem przyjmuje projekty Komisji idące w tym kierunku ⁽¹⁾;
21. z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji ulepszenia systemu „czarnej listy”, wzywa Komisję do zbadania wszelkich możliwości przekształcenia tego instrumentu w skuteczny środek zwalczania nadużyć finansowych, a w określonych sytuacjach rozszerzenia jego stosowania poza obszar rolnictwa; Niemcy, Francja, Austria, Holandia, Hiszpania i Zjednoczone Królestwo już wykorzystują tę możliwość;
22. ponawia swój wniosek skierowany do Komisji o sporządzenie raportu na temat niedoskonałości systemu „czarnej listy” (Rozporządzenie (WE) 1469/95 Rady z dnia 22 czerwca 1995 r. w sprawie środków, jakie mają być podjęte wobec niektórych beneficjentów operacji finansowanych przez Sekcję Gwarancji EFWiG ⁽²⁾);
23. wzywa do podjęcia dyskusji, w oparciu o powyższy raport, bądź to nad wprowadzeniem istotnych zmian do systemu, bądź nad jego zastąpieniem przez instrument bardziej skuteczny;
24. wyraża zaniepokojenie faktem, że szereg Państw Członkowskich, a zwłaszcza Niemcy, Francja i Hiszpania, nie wywiązuje się z obowiązku sprawozdawczości w przewidzianych terminach; 90 % przypadków jest przekazywanych Komisji w ciągu dwóch lat, co źle rokuje możliwościom odzyskania nieprawidłowo wypłaconych kwot;
25. zwraca uwagę, że z najnowszego sprawozdania z działalności OLAF wynika, iż łączna wysokość strat ze wszystkich przypadków rozpatrywanych przez OLAF w ciągu ostatnich pięciu lat oszacowana została na 5.34 mld EUR; stwierdza, że z tej kwoty dotychczas udało się odzyskać ok. 100 mln EUR; kwota ta stanowi zaledwie 1.87 % oszacowanej sumy strat; oczekuje od OLAF przedłożenia analizy przyczyn tak niskiej ścigalności w rozpatrywanych przez Urząd przypadkach;

Nadużycia dotyczące fałszowanego masła

26. przypomina, że straty finansowe, jakie Wspólnota poniosła w wyniku wykrytego w roku 1999 tzw. przypadku Italburro (fałszowane masło), określone zostały na ponad 100 mln EUR oraz wyraża zaniepokojenie faktem, że dotychczas Państwa Członkowskie (Belgia, Niemcy i Francja) odzyskały mniej niż 10 % utraconej kwoty, którą szacuje się na 100 mln EUR; mogłoby to być przypadkiem rażącego naruszenia obowiązku staranności;
27. krytykuje fakt, iż do dziś nie ma jasności co do możliwych zagrożeń zdrowia wynikających z fałszowania masła; przypomina ponadto, że fałszerstwa zostały odkryte raczej przypadkowo, w ramach prowadzonych dochodzeń w sprawie morderstw mafijnych, ale najwyraźniej nie istnieją żadne kontrole rutynowe, które mogłyby zapobiec tego rodzaju manipulacjom; oczekuje od Komisji propozycji, jak można skutecznie zmniejszyć zagrożenia zdrowia wynikające z fałszowania artykułów spożywczych;
28. wzywa Komisję do złożenia najpóźniej do 31 października 2005 r. sprawozdania, dającego przegląd stanu ścigalności i postępowań karnych oraz przedstawiającego możliwe zagrożenia zdrowia powstałe wskutek fałszowania masła i zawierającego propozycje skutecznego zażegnania zagrożeń dla zdrowia wynikających z fałszowania artykułów spożywczych; przypomina, że w chwili ujawnienia afery w roku 2000 Państwa Członkowskie wzbierały się przed Komisją przed ujawnieniem tych informacji;
29. stwierdza ze zdziwieniem, że państwowe organa Republiki Federalnej Niemiec wystosowały do odnośnych przedsiębiorstw żądania zwrotu dopłat w wysokości zaledwie 141 737 EUR, zakwestionowanej w międzyczasie przez te przedsiębiorstwa oraz, że po upływie pięciu lat prokuratury belgijska i francuska nawet nie wdroszyły postępowania karnego;

⁽¹⁾ COM(2004)0489.

⁽²⁾ Dz.U. L 145 z 29.6.1995, str. 1.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

Zwalczanie przemytu papierosów

30. zwraca uwagę, że w roku 2003 według szacunków Państw Członkowskich wskutek przemytu papierosów wpłynęło ok. 200 mln EUR mniej środków własnych oraz że straty łączne mogą być znacznie wyższe;

31. w związku z tym z dużym zadowoleniem przyjmuje umowę w sprawie zwalczania przemytu papierosów zawartą między Komisją (wraz z Belgią, Niemcami Grecją, Hiszpanią, Francją, Włochami, Luksemburgiem, Holandią, , Portugalią i Finlandią) a Philip Morris International (PMI); w związku z tym wyraża uznanie dla pomyślnej współpracy pomiędzy Komisją i OLAF i z zadowoleniem przyjmuje zdecydowane wsparcie operacyjne ze strony Specjalnej Grupy OLAF ds. zwalczania przemytu papierosów; porozumienie przewiduje długoterminowe działania mające na celu udaremnianie przemytu papierosów oraz dąży do rozstrzygnięcia kwestii spornych pomiędzy Wspólnotą a przedsiębiorstwem ponadto PMI wypłaci Wspólnocie i Państwu Członkowskim kwotę ok. 1.25 mld USD w okresie 12 lat; wzywa Państwa Członkowskie i Komisję do wykorzystania tych środków w celu finansowania działań mających na celu udaremnianie oraz zwalczanie przemytu papierosów, jak również przeciwdziałanie fałszerstwom; wzywa Komisję do złożenia propozycji dotyczących spożytkowania znacznej części tych dochodów i w razie konieczności do przedstawienia wstępnego projektu korekty budżetu wraz z propozycjami podstawy prawnej;

32. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że do umowy przystąpiły również Irlandia Malta i Austria; wzywa wszystkie pozostałe Państwa Członkowskie do przystąpienia do umowy; wzywa Komisję, aby ta dążyła do zawarcia podobnych umów z innymi producentami papierosów; Państwa Członkowskie powinny odstąpić od negocjowania własnych porozumień z producentami, ponieważ Komisja posiada w negocjacjach większe pole manewru;

33. ostrzega, że rosnąca akcyza na papierosy z jednej strony prowadzi do zmiany zachowań konsumpcyjnych (np. w kierunku tanich produktów), z drugiej natomiast wysokie opodatkowanie wyrobów tytoniowych daje dodatkowy impuls dla działań przestępczych (np. przemysł lub podrabianie papierosów);

34. stwierdza wzrost nielegalnego drobnego handlu (przede wszystkim podróbkami papierosów), którego zwalczanie wiąże się ze znacznymi trudnościami;

35. zwraca uwagę, że drogi wykorzystywane przez przemytników papierosów mogą być równie dobrze używane przez przemytników narkotyków i innych towarów;

36. ostrzega, że różnica cen papierosów w starych i nowych Państwach Członkowskich może wydawać się atrakcyjna i chociaż obowiązują okresy przejściowe w formie ograniczeń ilościowych w przywozie wyrobów tytoniowych w ruchu prywatnym z nowych do starych Państw Członkowskich, jednakże osoby i pojazdy mogą być poddawane jedynie kontroli wrywkowej;

37. z tego względu uważa za konieczne dalsze usprawnienie procedury pomocy prawnej i wymiany informacji pomiędzy właściwymi organami Państw Członkowskich ale także w skali ogólnoświatowej; ponadto uzupełnić należy luki kadrowe służb ścigania przestępstw celnych, a urzędy celne powinny posiadać więcej mobilnych patroli, finansowanych przez Państwa Członkowskie ze środków umowy z PMI;

38. z ubolewaniem przyjmuje do wiadomości, iż właściwe organa Państw Członkowskich nie przekazują OLAF swojej wiedzy na temat podrabianych papierosów i działań na przemytniczych szlakach (np. Azja Południowo-Wschodnia); wzywa Państwa Członkowskie do zbadania, na podstawie art. 280 Traktatu, jak można udostępnić tę wiedzę OLAF na drodze współpracy administracyjnej; zwraca się z prośbą do Trybunału Obrachunkowego o pilną opinię w sprawie propozycji poprawy współpracy administracyjnej OLAF i Państw Członkowskich; prosi także o zbadanie przy tym, czy dla celów obserwacji punktów przemytniczych pomocne byłoby zainstalowanie lokalnych biur OLAF;

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

39. zwraca uwagę, że dotychczasowe doświadczenia nabyte w wyniku WAC (Wspólnych Akcji Celnych) uwidoczniły korzyści płynące z lepszej współpracy urzędów celnych Państw Członkowskich; zaleca nadanie trwałego charakteru tej współpracy w formie stałych grup Specjalnej Grupy oraz silniejsze włączenie Europolu do walki z tą formą międzynarodowej przestępczości zorganizowanej;

40. wzywa Komisję ponadto do rozważenia możliwości rozszerzenia zakresu kompetencji Agencji ds. Zarządzania Współpracą Operacyjną na Granicach Zewnętrznych tak, aby obejmowały dochodzenia w sprawach o wykroczenia celne;

Współpraca ze Szwajcarią

41. z zadowoleniem przyjmuje zawarcie porozumienia pomiędzy Wspólnotą Europejską i jej Państwami Członkowskimi z jednej strony a Konfederacją Szwajcarską z drugiej strony w sprawie zwalczania nadużyć finansowych⁽¹⁾; wyraża gratulacje wszystkim uczestnikom, w tym OLAF-owi, którzy brali udział w sporządzeniu tego porozumienia; postanowienia umowy obejmują wiele aspektów, zawartych w drugim protokole do porozumienia w sprawie ochrony finansowych interesów Wspólnot Europejskich, zwłaszcza postanowienia o pomocy prawnej, przeszukaniu, zajęciu i konfiskacie; wyraża brak zrozumienia dla faktu, że protokół ten, pochodzący z roku 1997, wciąż jeszcze nie został ratyfikowany przez trzy stare Państwa Członkowskie — Austrię, Włochy i Luksemburg;

42. wzywa Łotwę, Maltę, Polskę, Republikę Czeską, Słowenię, Węgry i Cypr do szybkiej ratyfikacji wyżej wymienionego protokołu, jak to uczyniły Estonia (3 lutego 2005 r.), Litwa (28 maja 2004 r.) oraz Słowacja (30 września 2004 r.);

43. dąży w związku z tym do szybkiego przyjęcia projektu Komisji w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady o wzajemnej pomocy prawnej dla ochrony finansowych interesów Wspólnoty przed nadużyciami i innymi działaniami sprzecznymi z prawem⁽²⁾;

Przenoszenie zadań europejskich służb publicznych na firmy prywatne

44. przypomina, że w konsekwencji rozmaitych afer, w których prywatni zleceniobiorcy Komisji częściowo za wiedzą i przyzwoleniem właściwych urzędników zdefraudowali środki finansowe i manipulowali procedurą udzielania zleceń (afery ECHO, MED), już pod koniec 1998 r. do regulaminu budżetowego włączony został następujący przepis: „Komisji i innym organom nie wolno zlecać jednostkom lub organizacjom zewnętrznym, obojętne w jakiej formie i z jakiego powodu, żadnych zadań dotyczących wykonania planu budżetowego, wiążących się z zadaniami europejskich służb publicznych; dotyczy to zwłaszcza ich uprawnień związanych z udzielaniem zleceń publicznych.”⁽³⁾;

45. uważa za niedopuszczalne, że mimo to w listopadzie 1999 r. Komisja uchwaliła zasady udzielania zleceń na wykonywanie usług, dostaw oraz zleceń budowlanych w ramach współpracy na korzyść krajów trzecich, dopuszczające zaangażowanie tak zwanych agencji zaopatrzenia, które następnie organizowały procedury przetargowe, podpisywały kontrakty i dokonywały płatności na rzecz końcowych beneficjentów;

46. oczekuje, że do 1 września 2005 r. Komisja przedłoży listę wszystkich kontraktów, zawartych od 2000 roku z tego rodzaju agencjami zaopatrzenia; lista ta powinna zawierać także dane na temat okresu ważności kontraktów, procedurę ich udzielenia oraz wysokość odnośnych wypłat;

Priorytety i perspektywy pracy OLAF

47. przypomina, że OLAF również obowiązuje zasada pomocniczości, a więc zalecenie skoncentrowania się na tych obszarach, dla których nie są właściwe organa władzy Państw Członkowskich lub nie podejmują one same z siebie dostatecznych starań;

⁽¹⁾ COM(2004)0559.

⁽²⁾ COM(2004)0509.

⁽³⁾ Dz.U. L 320 z 28.11.1998 r., str. 1; patrz także Dz.U. L 248 z 16.9.2002 r., str. 1, art. 54 ust. 1 i art. 57 ust. 1.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

48. w tym kontekście ponownie podkreśla — bez uszczerbku dla interwencji OLAF prowadzonych w ramach zasady subsydiarności w innych obszarach operacyjnych — priorytet prowadzenia dochodzeń wewnątrz organów i instytucji oraz w związku z wydatkami zarządzanymi bezpośrednio przez Komisję;

49. zwraca uwagę, że Traktat o Konstytucji dla Europy w art. III-274 przewiduje, że do zwalczania przestępstw szkodzących finansowym interesom Unii należy, wychodząc z Eurojustu, wyznaczyć Prokuraturę Europejską;

50. podkreśla, że perspektywa ta musi być uwzględniona w debacie na temat dalszego rozwoju OLAF; oczekuje, że Komisja i Rada przedłożą do 31 grudnia 2005 r. konkretne propozycje dotyczące przyszłej roli OLAF w stosunku do Prokuratury Europejskiej i Eurojustu;

Dochodzenia OLAF a ochrona podstawowych wolności

51. przypomina o punkcie 10 preambuły rozporządzenia (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) (rozporządzenie w sprawie OLAF) ⁽¹⁾, zgodnie z którym przy prowadzonych przez Urząd dochodzeniach należy w pełni zapewnić poszanowanie praw człowieka i podstawowych wolności;

52. wzywa Komisję i OLAF do pełnego przestrzegania wolności prasy zagwarantowanej przez prawo Państw Członkowskich oraz w art. 10 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, łącznie ze stosownym orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w sprawie ochrony źródeł dziennikarskich;

53. z troską przyjmuje do wiadomości, iż według oceny Komitetu ds. Nadzoru obecne, samodzielnie ustanowione reguły proceduralne dla postępowań OLAF („OLAF-Manual”) mogą nie wystarczyć dla zagwarantowania praw osób, których dotyczy dochodzenie, a w określonych sytuacjach stan wyników dochodzenia będzie przed sądem zakwestionowany; stąd też wzywa Komisję, w związku z planowaną reformą OLAF, do przedłożenia odpowiednich propozycji legislacyjnych, które usuną te wątpliwości i zagwarantują zarówno bezpieczeństwo prawne jak i ochronę prawną;

OLAF a Rzecznik Praw Obywatelskich

54. podkreśla znaczenie Trybunału Sprawiedliwości dla przestrzegania, wykładni i stosowania przepisów prawnych Wspólnoty oraz jego funkcji sędziowskich zgodnie z art. 255 Traktatu, jak również pracy Rzecznika Praw Obywatelskich, gdy chodzi o wykrycie i wstrzymanie przypadków nadużyć w działalności organów i instytucji Wspólnoty;

55. przyjmuje do wiadomości stanowisko dyrektora OLAF z dnia 8 marca 2005 r., zgodnie z którym w postępowaniu 2485/2400/GG OLAF nie jest w stanie zastosować się do projektu zalecenia Rzecznika Praw Obywatelskich i przyznać, że w swoich kontaktach z Rzecznikiem Praw Obywatelskich w związku z badaniem przez niego skargi 1840/2002/GG podał nieprawdziwe i wprowadzające w błąd informacje;

56. oczekuje od Komisji, że w świetle specjalnego sprawozdania Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 12 maja 2005 r. oraz oczekiwanego stanowiska Parlamentu w tej sprawie podejmie ona niezbędne kroki w celu pociągnięcia w określonej sytuacji właściwych osób do odpowiedzialności i przywróci wiarygodność OLAF;

Procedura mianowania dyrektora generalnego OLAF

57. wyraża zadowolenie z decyzji Komisji o obsadzeniu stanowiska dyrektora generalnego OLAF w drodze publicznego konkursu ogłoszonego w Dzienniku Urzędowym, co umożliwi dokonanie rzeczywistego i wiarygodnego wyboru w celu nadania dyrektorowi generalnemu silnego mandatu i dostatecznej wiarygodności;

⁽¹⁾ Dz.U. L 136 z 31.5.1999 r., str. 1.

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

58. przyjmuje do wiadomości postanowienie Komisji (1691 posiedzenie) z 22 lutego 2005 r. o powierzeniu spraw bieżących obecnemu dyrektorowi generalnemu do czasu podjęcia decyzji o nowej obsadzie tego stanowiska;
59. jest zdania, iż byłoby lepiej, gdyby Komisja w porozumieniu z Parlamentem i Radą mianowała dyrektora tymczasowego, który nie byłby ograniczony w swoich działaniach; jest zdania, że rozporządzenie w sprawie OLAF musi zostać uzupełnione o przepisy dotyczące mianowania dyrektora tymczasowego;
60. przypomina, że już w punkcie 55 swojej rezolucji z 4 grudnia 2003 r. do sprawozdania Komisji w sprawie oceny działalności Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) ⁽¹⁾ żądała odpowiednio wczesnego rozpisania publicznego konkursu na stanowisko dyrektora generalnego OLAF i za obecne opóźnienie wyłączną odpowiedzialność ponosi Komisja, która przed wdrożeniem niezbędnych środków proceduralnych zbyt długo pozostawała bezczynna;
61. uważa za szczególnie ważne, aby nie miały miejsca dalsze niepotrzebne opóźnienia i aby decyzja w sprawie nowego obsadzenia stanowiska została podjęta możliwie jak najszybciej;
62. podkreśla, że Komisja zgodnie z art. 12 rozporządzenia w sprawie OLAF może sporządzić listę kandydatów posiadających odpowiednie kwalifikacje dopiero po uzyskaniu pozytywnej opinii komisji nadzorującej OLAF, a więc komisja nadzorująca musi mieć możliwość sprawdzenia i oceny wszystkich napływających kandydatur, zanim Komisja sporządzi na tej podstawie listę odpowiednich kandydatów;
63. podkreśla, że Komisja mianuje dyrektora generalnego OLAF w porozumieniu z Parlamentem i Radą, a więc musi być co do tego zgoda; przypomina, że taki przepis został wprowadzony z uwagi na to, że dalekosiężne uprawnienia dyrektora generalnego OLAF (wdrożenie i zamknięcie dochodzenia, przekazanie informacji krajowym władzom sądowniczym) rozciągają się nie tylko na członków i urzędników Komisji ale także na Parlament, Radę i pozostałe instytucje i organizacje Wspólnoty;
64. oczekuje, że uczestniczące instytucje podejmując decyzję o nowej obsadzie stanowiska generalnego dyrektora OLAF kierować się będą w równej mierze neutralnością, przejrzystością i rzetelnością w celu uniknięcia zajść, jakie miały miejsce podczas pierwszego powoływania ⁽²⁾;

Sprawozdanie i opinie Trybunału Obrachunkowego

65. oczekuje, że od dawna zapowiadane specjalne sprawozdanie Trybunału Obrachunkowego zostanie przedłożone na tyle wcześnie, że jego wnioski będzie można wykorzystać podczas wysłuchiwania kandydatów na stanowisko dyrektora generalnego;
66. zwraca się z prośbą do Trybunału Obrachunkowego o szczególne uwzględnienie w jego opiniach na temat przedłożonych projektów legislacyjnych zgodnie z art. 280 Traktatu WE kwestii:
- jak można wzmocnić niezależną funkcję dochodzeniową OLAF?
 - czy odnośne uprawnienia śledcze OLAF można ująć w jednym tekście prawnym?

Dalsza część uwag i wymogów wynikających z lat poprzednich

67. wzywa OLAF do ponownego podjęcia rozpoczętego w listopadzie 2004 r. dialogu na temat tego, do jakich informacji Parlament może mieć dostęp w związku z jego pracą celem znalezienia sposobu zachowania kontrolnych uprawnień Parlamentu, nie naruszając przy tym gwarancji poufności dochodzeń;

⁽¹⁾ Dz.U. C 89 E z 14.4.2004 r., str. 153.

⁽²⁾ podkreśla, że trzeba uniknąć sytuacji, jaka miała miejsce w roku 1999, kiedy to wątpiono co do rzetelności postępowania i jeden z kandydatów wycofał swoje zgłoszenie po tym, jak Sekretarz Generalny Komisji już na wstępie wyraził się pozytywnie o określonych kandydatach;

Wtorek, 7 czerwca 2005 r.

68. stwierdza, że Specjalna Grupa Eurostatu w okresie sprawozdawczym OLAF rozpracowało 14 przypadków: cztery z nich to dochodzenia zewnętrzne, dziesięć natomiast stanowiły dochodzenia wewnętrzne, w czerwcu 2004 r. dziewięć z tych dochodzeń było jeszcze niezakończonych; wyniki pięciu dochodzeń przekazano luksemburskim lub francuskim organom ścigania; oczekuje od Komisji i od OLAF sprawozdania o poczynionych postępach najpóźniej do 1 października 2005 roku;

69. stwierdza, że zgodnie z orzeczeniem sądu w wiedeńskim przedstawicielstwie Komisji istniały stosunki zatrudnienia, przy których pominięto obowiązujące przepisy prawa pracy i praw socjalnych; zapytuje, jaki wynik przyniosło dochodzenie OLAF i jakie Komisja podjęła działania w tej sprawie; zapytuje ponadto, jakie koszty Komisja poniosła w wyniku przegranych procesów przed sądem pracy i konieczności uregulowania zaległych składek na ubezpieczenia społeczne; zapytuje także, jakie mogą pojawić się jeszcze dalsze koszty;

70. wyraża zadowolenie z postępów odnotowanych w niektórych Państwach Członkowskich w zakresie przyjęcia nowych przepisów umożliwiających zastosowanie sankcji w przypadku nadużyć;

71. przyjmuje do wiadomości, że zbadano prawdopodobną defraudację środków pieniężnych z programu Leonardo-da-Vinci ⁽¹⁾, a akta sprawy przekazano rumuńskim organom ścigania;

72. przyjmuje do wiadomości, że w przeszłości przy eksporcie żywca wołowego do Libanu ⁽²⁾ doszło do malwersacji przy dopłatach eksportowych oraz że Niemcy, Francja i Austria wydały decyzje o zwrocie pobranych kwot;

73. wyraża ubolewanie, iż Komisja do tej pory zwleka ze sporządzeniem zestawienia, z którego wynikałoby, jakie międzynarodowe firmy konsultingowe zaangażowane były dla niej w obszarach związanych z wydatkami bezpośrednimi i pośrednimi ⁽³⁾; oczekuje przedłożenia takiego zestawienia do dnia 1 lipca 2005 r.;

74. przypomina Komisji, że została ona wezwana do przedłożenia Parlamentowi informacji, wraz z analizą, w jaki sposób można nadać wspólne ramy prawne różnym instrumentom prawnym, stosowanym przez OLAF podczas prowadzonych dochodzeń ⁽⁴⁾;

75. z niepokojem przyjmuje do wiadomości informacje prasowe, według których OLAF stwierdził, iż w wyniku złego zarządzania wewnętrznego Komisji przy renowacji budynku Berlaymont powstały straty w przypuszczalnej wysokości do 180 mln EUR; wzywa OLAF do dokładnego wyjaśnienia tej sprawy; oczekuje od Komisji przedłożenia do 1 września 2005 r. informacji na temat kroków podjętych przez Komisję na podstawie odnośnego raportu OLAF;

76. wyraża rozczarowanie negatywną reakcją Komisji na ust. 123 rezolucji z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie udzielenia Komisji absolutorium za rok 2002 ⁽⁵⁾, który stwierdza „(...) iż Komisja pozwala na to, aby towary zgłoszone do oclenia w sposób nieprawidłowy lub świadomie fałszywy były traktowane jako niepodlegające procedurze tranzytowej, co sprawia, że niemożliwe staje się odzyskanie gwarancji, dokumenty muszą być odesłane do kraju, z którego nastąpił wjazd na obszar UE, a zwalczanie nadużyć jest utrudnione; (...)”;

wzywa Komisję ponownie do natychmiastowego położenia kresu tym praktykom i do zaproponowania stosownych zmian w Kodeksie Celnym;

77. jest zdania, że monitorowanie wydatków Unii jest zadaniem Komisji Kontroli Budżetowej i że Komisja ta powinna być zdolna do określania, czy płatności są dokonywane zgodnie z przepisami finansowymi oraz do wyznaczania celów politycznych; w związku z tym upoważnia tę Komisję do wysyłania niewielkich delegacji swoich członków w celu rozpoznania sytuacji, nawet jeżeli — w należycie uzasadnionych przypadkach — wymaga to wyjazdu poza terytorium Unii;

*
* *

78. upoważnia swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Trybunałowi Sprawiedliwości, Trybunałowi Obrachunkowemu, komisji nadzorującej OLAF oraz OLAF.

⁽¹⁾ Patrz ust. 13 i 14 wyżej wymienionej rezolucji z 30 marca 2004 r.

⁽²⁾ Patrz ust. 23 i nast. wyżej wymienionej. rezolucji z 30 marca 2004 r..

⁽³⁾ Patrz ust. 52 wyżej wymienionej rezolucji z 30 marca 2004 r.

⁽⁴⁾ Patrz ust. 41 w.w. rezolucji z 30 marca 2004 r.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 330 z 4.11.2004, str. 82.